

‘Ik schaam me nergens voor’

Patricia Paay is in haar leven zowel oer-Hollands gebleven in haar eigen Rotterdam, als ons land ontgroeid door een *larger than life*-bestaan in het buitenland, inclusief de extremen die daarbij horen. Na pracht, praal, seks, geld en rechtszaken, is ze op haar 72ste in rustiger vaarwater beland. ‘Inmiddels ben ik op een leeftijd dat ik net zo gelukkig ben in een Mini of, voor mijn part, een Smart. *I don’t care.*’

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE BRUNO PRESS, FRANK WAALS

Een van je meest memorabele momenten was je shoot voor Playboy in 2009. Je was zestig en daarmee het oudste model ter wereld voor dat tijdschrift. Chapeau!

‘En dan te bedenken dat het m’n derde was. Ik had er namelijk daarvoor al twee gedaan in 1984 en 1996. Van huis uit zijn wij Paaytjes nooit zo moeilijk met bloot. Toen mijn ex-man Adam Curry, dochter Christina en ik nog een gezin vormden, liepen we thuis vaak genoeg zonder kleren rond. Ik schaam me nergens voor en ben trots op mezelf en m’n lichaam. Ook mijn ouders hebben er nooit moeite mee gehad dat ik in de Playboy stond. “Je bent toch ook mooi,” zei mijn vader altijd. Ik heb altijd zulke leuke, lieve ouders gehad die nooit de boel afkatten en geloofden in andermans kunnen. Toen Christina twee jaar geleden een soortgelijke shoot deed voor *L’Homo* was ik als moeder ook apetrots.’

Je hebt je eigen cover zelfs jarenlang in de slaapkamer aan de muur gehad.

‘Ja, maar mag ik dat even uitleggen? Dat ding zat in een grote lijst en moest op zolder komen te staan. Daar bewaar ik bijvoorbeeld ook m’n

gouden platen in een doos. Ik ben namelijk geen Gerard Joling die z’n hele huis ermee volhangt, haha. De lijst paste echter niet door het luikje naar boven en dus stelde m’n man Robbert voor dat ding aan de muur te hangen. Ook hij vond dat ik er trots op moet zijn. Werd ik ineens elke ochtend wakker met een stel glimmende benen voor m’n neus met daarboven een hartstikke jong koppie. Dat was in ons vorige huis in Brabant. Nu staat die cover netjes in de berging, waar hij ook blijft. Hoe vaak Robbert ook aandringt.’

Je komt uit een gezin van twee hardwerkende ouders en leefde zelf jarenlang het rijke leven van een Hollywoodster. Tegelijkertijd liep het in de liefde spaak. Is dat laatste toch belangrijker dan geld?

‘Sowieso. Geld maakt niet gelukkig, enkel je leven wat makkelijker. Ik kan het weten, omdat ik twee keer ongelooflijk rijk ben geweest. Zowel voor als tijdens Adam. Het was niet de leukste tijd uit mijn leven, eerder zwaar. Mensen om je heen veranderen, bestoken je ineens met allerlei ongevraagde adviezen of het raakt je persoonlijk. Adam kreeg door zijn groeiende vermogen bijvoorbeeld een steeds grotere mond en plaatste zich op een gegeven moment boven anderen. Zijn hele attitude veranderde. Ik vond dat helemaal niet leuk en zelfs onaantrekkelijk om te zien.’

Wat hield die verandering precies in?

‘Wanneer je veel te besteden hebt, veranderen niet alleen de mensen om je heen, maar soms ook de mensen die het te verdelen hebben. Je moet niet ineens gek gaan doen en daar hadden Adam en ik weleens woorden over. Ik ben altijd dezelfde vrouw gebleven, maar hij was van mening dat ik moest meebewegen met de nieuwe fases waar we met ons leven in terechtkwamen. Praten, babbelen, leuk doen, oftewel: netwerken. Hij verweet me dat ik helemaal niet aardig was tegen die nieuwe groep mensen waar hij plotseling mee omging en nam me om die reden ook maar niet meer mee naar bepaalde feestjes en borrels. Hij noemde mij contactgestoord, ik hem arrogant. Hij sprak af met de verkeerde mensen die allemaal iets van hem moesten, maar waar je mee omgaat, daar word je mee besmet. Hij had dat echter totaal niet door. Ik ben liever lief naar vrienden en familieleden die iets voor mij betekenen en waar ik vanop aankan.’

Dat nieuwe leven leverde jullie echter wel, van Engeland tot Amerika, een luxe bestaan op.

‘Hij verwende me heus flink met allerlei cadeaus. Als je heel hard werkt en je best doet om geld te verdienen, dan mag je echt wel wat leukjes voor jezelf kopen. Zelf kocht ik graag mooie auto’s. Dure BMW’s, Mercedesen of een Porsche waarmee ik in vijftig minuten keihard van Rotterdam naar Amsterdam kon scheuren. Inmiddels ben ik op een leeftijd dat ik net zo gelukkig ben in een Mini of, voor mijn part, een Smart. *I don’t care*. Bovendien is autorijden een stuk minder leuk geworden nu je voor het minste al op de bon gaat. Toen ik het financieel goed had, profiteerde mijn familie daarvan mee. Ik nam ze mee op vakantie en was nooit te beroerd om cadeautjes uit te delen. Al kocht ik nooit om het kopen alleen. Mijn zus Yvonne vroeg me in die tijd tijdens het shoppen weleens: “Waarom haal je dat niet? Je kan het je toch veroorloven?” Mijn antwoord: “Omdat ik het niet nodig heb.” Aan het einde van de dag geef ik niet zoveel om spullen. Dus ook niet om de villa en het enorme landgoed eromheen dat we een aantal jaar in België bewoonden. Alleen al het onderhoud van zo’n lap grond is een hoop werk. We hadden personeel in dienst dat ons daarbij hielp. Daar ben ik vandaag de dag mooi vanaf.’

Heb je de verleidingen van de showbizz altijd kunnen weerstaan?

‘Vreemdgaan was niets voor mij en toen Adam wel een ander kreeg, was ik er dan ook snel klaar mee. Ook al betekende het dat ik moest wennen aan een nieuw leven alleen. Dat heeft me veel verdriet gedaan en tijd gekost, maar ik ben erbovenop gekomen. Robbert en ik zijn dit jaar alweer vijf jaar gelukkig getrouwd. Ook drank en drugs zijn nooit zo aan mij besteed geweest, al heb ik alles wel een keer uitgeprobeerd. Met mate. Lollige consumpties, maar te weinig om echt verslaafd te kunnen raken. Dronken zijn, ik zou niet weten wat het is. Een kater, geen idee hoe dat voelt. Het klinkt misschien ongezeilig, maar dat is het niet. Ik wil gewoon in control blijven, de regie in handen houden.’

Van welk moment heb je het meest spijt?

‘Nergens van! Op het moment dat ik het deed, vond ik het allemaal leuk en alles is je eigen verantwoordelijkheid. Ik zou niets anders hebben gedaan als ik het over kon doen, want man, wat heb ik een geweldige tijd gehad. Ik heb zoveel leuke, onvoorstelbare dingen meegemaakt, dat ik overal intens van heb genoten. Als het morgen klaar zou zijn, dan kan ik nu al zeggen dat ik een waanzinnig leven heb gehad. In de levensfase waarin ik nu zit, geniet ik weer van heel andere dingen. Zoals samen op vakantie gaan en erva-

ringen delen of doodgewoon in een restaurantje zitten en tegen elkaar kunnen zeggen: wat hebben we het toch fijn, hè?’

Je man is 39 jaar jonger. Welke voordelen kent dat?

‘Het fijne van een jongere partner is de manier waarop je elkaar kunt aanvullen. Ik leg mijn levenservaring op tafel, terwijl hij me weer op een moderne manier naar het leven van nu laat kijken. Zonder hem was ik misschien te veel in het verleden blijven hangen en had ik ook anders op dingen gereageerd. Wat sneller gedacht: laat maar zitten in plaats van: leuk, gaan we doen, zoals nu het geval is. Door zijn ogen zie ik de wereld weer heel anders. Robbert is ontzettend ondernemend en trekt mij daar vaak genoeg in mee. Op mijn beurt leer ik hem weer wat bewuster van de dingen te genieten. Even stilstaan en kijken wat je hebt, want voor al dat andere heb je je hele leven nog. Er is geen haast, alles op z’n tijd.’

Het klinkt als een stabiele basis voor iemand over wie het vooroordeel bestaat voortdurend jonge vriendjes te hebben.

‘Daarom heet het ook een vooroordeel. Niet op feiten gebaseerd. Iedereen heeft z’n eigen gedachten en als je me niet goed kent, denk je misschien de verkeerde richting op. Niet iedereen vindt mij leuk, dat is nu eenmaal zo. Ik loop reeds 54 jaar mee op televisie en heb het allemaal al eens gehoord. Ik maak me daarom niet zo druk en vecht er ook niet tegen. Het is wat het is. Via Instagram sta ik wat directer in contact met mensen, die over het algemeen heel lief en leuk reageren. En kom ik mensen op straat tegen, dan is het altijd: “Hé Patries, wat leuk. Kom je er effe bij zitten?” Dat enthousiasme maakt me heel dankbaar. Die paar negatieve dingen onder een foto verwijderden we gewoon weer. Eén muisklik en klaar.’

Robberts rol bij jou vervul je zelf wellicht voor je moeder Alice van 95.

‘Door haar regelmatig te bezoeken in de verzorgingsflat houden mijn zus en ik haar onder de mensen en bij de tijd. Al is het wel redelijk ➤

NIEUWE REVU ONTMOET PATRICIA PAAY

Waar? In restaurant Het Zalmhuis in Cappel aan den IJssel. **Wanneer?** Op een maandag in mei. **Nog wat gegeten?** Patricia schoof om 13.00 uur aan en vertrok pas weer tegen 17.00 uur. **Voldoende tijd om een spiegelei kaas/bacon (Revu), twee carpaccio met lerse rund (Patricia en haar manager) en een poké bowl zalm (echtgenoot Robbert) soldaat te maken. Verder nog iets?** Vlak voordat Patricia arriveerde, bezorgde een bode een grote doos met nieuwe producten van haar nieuwe verzorgingslijn La Paay Cosmetics bij de receptie. ‘Hier, neem ook wat mee. Maar er wel gezond bij eten en drinken, anders kun je smeren wat je wilt, maar heeft het alsnog geen zin,’ aldus Patricia bij vertrek. **Op dat moment had het bovenstaande kwartet echter al vrolijk drie pilsjes, twee roseetjes, twee water, zes cappuccino, een cola, een thee en een jus d’orange in de mik.**

‘Adam kreeg door zijn groeiende vermogen een steeds grotere mond en plaatste zich op een gegeven moment boven anderen. Zijn hele attitude veranderde’

‘Drank en drugs zijn nooit zo aan mij besteed geweest, al heb ik alles wel een keer uitgeprobeerd’

oppervlakkig wat we met haar bespreken. Rechtszaken, de inbraak op kerstavond in ons vorige huis, met dat soort dingen willen we haar niet meer belasten. Ze zou zich daardoor alleen maar onnodig zorgen maken. Gesprekken gaan vooral over elkaar en het nieuws. Ze leest de roddelblaadjes elke week trouw. Laatst was ze jarig en op dat soort dagen gaan we altijd lekker eten bij Van der Valk. Een groter plezier kun je haar niet doen. Pa, die twee jaar geleden op 94-jarige leeftijd overleed, at daar ook graag. Het liefst met de tafel bezaaid met allerlei verschillende etensbakjes. Om hem te

eren en herdenken houden we die traditie erin, al gooit corona op dat vlak wel al een tijdje roet in het eten. Restaurants zijn gesloten en bezoeken aan ma gaan afwisselend van knuffelen tot elkaar zien vanachter een raam of met allerlei schotten ervoor. Dat mensje is daardoor heel erg achteruit gegaan.’

Fijn om weer wat dichterbij haar te wonen?

‘Wat dacht jij? In Rotterdam liggen toch mijn roots en niet alleen m’n moeder, maar ook mijn dochter en zus wonen er. Toen ik jaren geleden terug verhuisde van Engeland naar Nederland wist ik niet wat ik zag. Alleen de Lijnbaan was hetzelfde gebleven, maar de rest totaal onherkenbaar. Alsof ik in m’n oude woonplaats New York rondliep, zo hoog waren de gebouwen omhoog geschoten. Het contrast met 1949, het jaar waarin ik geboren ben, is natuurlijk ook wel groot. De oorlog was net vier jaar voorbij en mensen leefden ergens nog in angst dat zo iets ooit nog een keer kon gebeuren. Rotterdam was een stad in opbouw, waar niet veel te krijgen was. Mensen maakten hun eigen meubels, want je kon nergens terecht voor bestaande spullen. De armoede van toen kan ik me nog goed herinneren.’

Wat deed dat met de buurt?

‘De maatschappij was niet zo uitgesproken als nu, wat mensen beleefder en zachtaardiger maakte. Had je een droom, dan werd die even geparkeerd. Mijn moeder heeft de oorlog wel bewust meegemaakt en daar, tot op de dag van vandaag, een trauma aan overgehouden. Klinken er buiten harde knallen, dan sluit ze zich meteen op in de badkamer. Die vrouw heeft letterlijk de bommen om haar oren zien vliegen en moest regelmatig vluchten. Zo wandelde ze eens op straat met een vriendin dat een hoofddoekje droeg, toen ze in de verte de vliegtuigen aan zagen komen. Ze zetten het op een rennen, waarbij zij op een gegeven moment links en die vriendin rechts wegdook. Dat meisje is nooit meer teruggevonden, alleen haar hoofddoekje lag nog op straat. Heel veel mensen zijn op die manier verloren gegaan, wat bij de achterblijvers een onuitwisbare indruk heeft achtergelaten. Dat het verleden soms nog wat gevoelig ligt, merkte ik in 1983, bijna veertig jaar na bevrijdingsdag. Met de Star Sisters traden we op bij een tv-show in Duitsland, waar we werden aangesproken door een oud, mank lopend regisseur. ‘Ah, ein Rotterdamer! Ich war da,’ zei hij. ‘Ja, ich weiß,’ antwoordde ik met een knipoog. Die meneer vond ons meteen een stuk minder aardig.’

Hoe gaat het eigenlijk met jou? De tijd lijkt maar geen vat op je te krijgen.

‘Dank voor het compliment. Aan de buitenkant is ook niet zoveel mis, maar vanbinnen merk ik wel dat ik ouder word. De klachten begonnen toen ik twee jaar geleden van de trap viel en een pin in mijn been werkelijk alles verbrijzelde. Tot aan dat moment had ik nog nooit in het ziekenhuis gelegen door een ongeluk. Nog geen pols of vingertje had ik ooit gebroken en ik kon mijn been zowat in m’n nek leggen, zo lenig was ik. Een halve eeuw dansen en zingen op de bühne had echter, logischerwijs, wat slijtage aan mijn heupen opgeleverd en dus besloot ik twee titanium kunstexemplaren te laten plaatsen. De eerste lukte perfect met niet eens een litteken na afloop en ook de tweede ging er zonder moeite in. Helaas struikelde ik, tijdens de revalidatie van die tweede, boven aan de trap over een stel krukken en sodemierde ik naar beneden. Pure pech, maar wel met verstrekkende gevolgen. Vroeger sjeesde ik van winkel naar winkel, nu moet ik steeds even gaan zitten. Maar ach, als dat alles is... Ik had er nog veel erger aan toe kunnen zijn. Dit is niks.’

Zoals?

‘Stel je voor dat mijn hersenen het een keer begeven, daar wil je toch niet aan denken? Ik zit voor dit interview wel lekker te kletsen, maar als m’n hoofd me in de steek laat, dan ga ik uit m’n nek zitten lullen. Dan toch liever lichamelijke ongemak. Mijn moeder is nog pienter en als ik kijk naar al die 100-jarigen in het programma van Gordon, dan zou ik op die manier ook wel heel oud willen worden. Dat is echt fantastisch. Verlies ik echter mijn verstand en besef van plaats en tijd, laat het dan maar voorbij zijn. Daar zit niemand op te wachten. Hopelijk heb ik het geluk om mijn ouders achterna te gaan.’

Ben je bang je moeder te verliezen?

‘Ondanks haar hoge leeftijd toch wel. Toen mijn vader stierf, was hij lichamelijk helemaal op. Dat kleine hoopje mens, die z’n hele leven spullen had gemaakt, verbouwd en gerepareerd, kon helemaal niets meer. Daarvoor zaten mijn zus en ik nog weleens als twee volwassen vrouwen achterin de auto bij onze ouders, maar voelden we ons toch twee kleine meisjes. Ook dat kon hij op het einde niet meer en daarom had ik er vrede mee. Ik gunde hem de rust en het vrij zijn van pijn. De sterfelijkheid van m’n moeder beangstigt me. Het is, ondanks het feit dat ik al 72 ben, toch lekker om soms nog even ‘mam’ te kunnen zeggen tegen iemand. Dat geeft je nog een beetje een jong gevoel. Als zij er straks ook niet meer is, ben ik in één klap wees en direct ook iemands

kind niet meer. Valt zij weg, dan word ik mentaal misschien ook stukken ouder. Ik weet niet hoe dat gaat. Ik prijs me gelukkig dat mijn ouders heel oud zijn geworden en er lange tijd prima uit zijn blijven zien. Mijn moeder doet dat, met haar gave huid, overigens nog steeds. Ze heeft van die lekkere bolle wangen, iets waar wij Paaytjes patent op hebben.’

Daarmee komen we weer terug op waar we begonnen: je uitstekende genen waardoor je het oudste Playboy-model ter wereld werd.

‘Ik spuit niets in me, maar doe er wel alles aan om er leuk uit te blijven zien. Dood gaan we allemaal en ouderdom kun je niet tegenhouden, maar hoe leuk is het dat je er iets aan kunt doen om dat proces wat te vertragen? Ik heb daarom onlangs mijn oude bedrijf La Paay Cosmetics nieuw leven ingeblazen. Voorheen bestond dat uit een make-uplijn, nu richt ik me op verzorgingsproducten als anti-aging dag en nacht gezichtscreme, oogserum voor een frisse huid eronder en collageen-booster in poedervorm. Dat laatste schenk je eenmaal daags in je water of vruchtensapje, waardoor de vochtbalans in je huid op peil blijft. Het stofje zorgt er bij jonge mensen voor dat het lichaam elastisch blijft, maar neemt vanaf je dertigste levensjaar langzaam af. Je moet daarom zelf aan de slag om zichtbare veroudering tegen te gaan. Vergelijk het met een appeltje op de fruitschaal dat gaat rimpelen. Bij ons mensen is dat niet anders.’ ✖